

Az érc kígyó

Időpont: Nagycsütörtök, 1930. április 17. [Helyszín: Győr ?]

Alapige: IV. Mózes 21:4-9.

És elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkiünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel népéből. Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétkeztiünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népért. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmarvala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada.

Keresztyén Testvéreim! Egy csodálatos történet az, amit most felolvastam. A csodálatnak legkülönbözőbb skálái futnak végig lelkünkön, mikor olvassuk. Vannak olyan részei, amelyek felett megáll az ember csodálkozni, mert nem tudja megérteni. Azután vannak részei, amely előtt a megdöbbenés csodálatával állunk meg, de vannak olyan részei is, amelynek olvasásakor valami hátborzongató érzés fut rajtunk keresztül.

E csodálatos történetet állítsuk ma este lelki szemeink elé. Legelső részénél hátborzongatást érzünk a büntetés nagysága felett. Képzeljétek el egy békésen élő népet, egy csendesen nyugvó sátoztábor, árnyékos sátor közelében munkájukat végző embereket és játékaikkal gondtalanul játszó gyermekeket, amikor egyszer csak felsikolt egy édesanya, mert látja, hogy porban játszó gyermeke felé egy tüzes kígyó közeleg. Rohan gyermeke felé, de gyorsabb a kígyó, mint az édesanya keze. A gyermek áldozatul esik és ott pusztul el az anya karjai közt. Oh, mit érezhettek az édesanyák, mikor hazajöttek gyermekeik és arról panaszkodtak, hogy fáj a fejük, és egyszer csak kipiroslott az arcuk, kiütött rajtuk a méreg borzalmas hatása, és kínjaiban vonagló gyermekük kilehelte lelkét. Oh, gondoljátok el, volt-e akkor Izrael édesanyáinak csak egyetlenegy nyugodt pillanata is. Nem mertek a sötétben világot gyújtani, mert a világosság vonzotta a kígyót. Nem mertek sötétben maradni, mert nem látták, honnét jön a veszedelem. Képzeljétek el, hogy lett a nyugodt sátoztáborból egy nagy temető. Drága ember-holttestek feküdtek a sátorok tövében, sírhalmok alatt, ott pihentek összetört családi élet boldogságai, melyet kígyómarás tett tönkre. De nem akarom tovább festeni ezt a

borzalmas képet, hisz mindnyájunknak van elképzelni tudó tehetsége amivel tovább fűzheti Izraelnek borzalmas történetét.

De a bűn is hátborzongató, amivel kihívta ez a nép sorsát maga ellen. Keresztyén Testvéreim! Soha sincs a bűn és büntetés egyenes arányban egymással. E világon mindig sokkal nagyobb a bűn, mint a büntetés. A Szentírás így fogalmazza meg a nép bűnét: Megkeseredett a szíve, zúgolódott Mózes és Isten ellen.

Keresztyén Testvéreim! Próbáljuk meg ezt a bűnt apró részleteire szedni és nézzük meg, miért olyan borzalmasan nagy a nép bűne. A szív megkeseredése és a zúgolódás egy nagy elfelejtkezés Istenről. Izrael népe útközben elfelejtkezik Istennek eddigi áldásairól. Elfelejtette, hogyan szabadította ki őket a rabságból. Elfelejtkezik a páskabáránnyról, amely Isten jóságát örök időkre bebizonyította. Elfelejtik, hogyan vezette át őket a Vörös-tengeren. Szomjúságukban hogyan juttatta vízhez őket, harcukat hogy vitte diadalra, és ki tudná elsorolni a sok áldást. Vak volt, aki nem látta, hogy életük minden napja Isten kegyelméről beszélt. És ők nem látták. Hátuk mögött van egy megvívott diadal, diadalt adott Isten azok felett, akik előtt kétségbeesve állottak. Túl vannak azon a területen, ahol rettegniök kellett a kígyók miatt, és ahelyett, hogy hálával lélegzenének fel és azt mondanák, hála legyen néked, aki az emberi és állati ellenséget legyőzted, ehelyett a nép elfelejtkezik Isten jóságáról. El kezd zúgolódni és Istennek nem csak a kézzel fogható áldásairól felejtkezik el, de azokról is, amelyek büntetés képében jönnek rájuk. Elfelejtik, hogy csak azt nem bünteti Isten, akit nem szeret. Ez a nép ott nőtt fel a pusztában, ott nevelkedett fel Isten által rájuk mért szenvedésiskolában, hallhatta napról-napra a büntetésben Isten üzenetét, hogy megbünteti azokat, akik nem bíznak benne. Nem használ nekik a lecke, mikor Isten visszakergeti őket a pusztába és nem engedi betenni lábukat az ígéret földjére.

De elfelejtkeznek a saját maguk bűnéről is. Nem emlékeznek, hogy ez volt már 14-ik lázadásuk Isten és Mózes ellen, és érdemtelené tették magukat Isten megtartó kegyelmére. És éppen azért, mert elfelejtették, azt gondolták, nekik joguk van követelményeket felállítani Istennel szemben és kritika tárgyává tenni Isten parancsait. Ezért van az, mikor nem mehetnek rövid, egyenes úton Kánaánba, mert Isten nagy kerülőutakon vezette őket oda, zúgolódni kezdtek Isten ellen. És mivel mindenről, még Isten szentségéről is elfelejtkeztek, lebecsmérelték Isten ajándékát. Borzongás fut végig az ember hátán, mikor azt olvassa, hogy ezek arra a Mannára, amely számukra napról-napra megújuló kegyelem volt, azt mondják: e hitvány eledelt utálja a lelkünk. Keresztyén Testvéreim! Nem érzitek-e, hogy akármilyen borzalmas is volt a büntetés, még borzalmasabb volt a bűn, mely ezt a büntetést kihívta?

De csodálatos a gyógyulás is. Mikor e nép megtér és tudatára ébred, mennyire megsértette Istent, akkor kétségbeesve, a kígyók harapásától ösztönözve odamenekül Mózeshez, arra kérve őt, imáiban könyöröggön, hogy Isten vigye el róluk a kígyókat. Isten újra felel a könyörgésre, mert a bűneit bánó embernek Isten mindig felel. Mutat nekik egy csodálatos szabadulást és gyógyulást. Talán azt várnátok, testvéreim, hogy Isten azt mondja Mózesnek, szedjétek fel sátorfátokat és meneküljétek el a kígyók elől. Oh, de mindenki által természetesnek talált menekülési út lett volna az, ha Mózes azt a parancsot kapja Istentől, fegyverezze fel fustélyokkal a népet és kezdjenek irtó hadjáratot a kígyók ellen. Álljanak fegyverrel kezükben a sátorponyva elé és üssék agyon a kígyókat a homokbuckák között. Megértené mindenki azt is, ha Isten azt a parancsot adja ki: csináljatok tüzet és tüzes vassal égessétek ki a sebet, amely fájdalmas lesz, sikoltani is fognak kedveseitek, de gyógyulás jön utána. És e helyett Isten azt a parancsot adja ki Mózesnek: Csinálj egy érc kígyót, tüzd fel egy póznára, állítsd oda a tábor közepére és hirdesd ki, aki megmaradt a kígyótól és feltekint hittél az érc kígyóra, az meggyógyul.

Vannak emberek, akik Isten Igéjéhez a kritika ollójával nyúlnak és nem gyermeki alázattal s engedelmeskedéssel. Ezek az emberek, mikor ezt a parancsot olvassák, megbotránkoznak és babonának tartják. Pedig egyáltalában nem lehetetlen, hogy Isten az emberi ész felfogásával ellentétben mutatta meg a szabadulás útját. Hiszen ha semmi más tapasztalatunk nem volna – mint a Golgotha keresztfája, ami szinte botránkozás fája sokaknak, akik elvesznek, de nekünk Istennek ereje és gyógyító forrásunk – ez is elegendő volna arra, hogy meglássuk Istennek csodálatos szabadító és gyógyító útját.

Mikor Mózes imádsága felhangzott és Isten parancsára elkészült az érc kígyó, felhúzatott a póznára, csodálatos, hogy a tüzes kígyók nem pusztultak, tűntek el egyszerre nyomtalanul, méregfoguk nem törött ki, de harapásuk nem volt többé halálos. Mert aki feltekintett az érc kígyóra, az meggyógyult. Nem az érc kígyótól gyógyult meg, hanem Isten ígéretétől. Ez a gyógyulás csodálatossága. És milyen csodálatos ennek a történetnek megismétlődése. Az ember azt gondolná, hogy azokból a büntetésekből, melyekkel Isten az emberek szívének megkeseredését és zúgolódását sújtja, az emberek tanultak, és milyen csodálatos, nem tanultak belőle. Ott vannak az Írás lapjain, a példák egész sokasága beszél arról, hogy Isten megbünteti azokat, akik nem hisznek, és mégis, az embernek megkeseredik ma is a szíve, zúgolódik Isten ellen és nem érzi, milyen borzasztó bünt követ el ezzel Isten ellen.

Keresztyén Testvérem! Csodálkozol-e, vagy természetesnek találod, hogy keseredett szíved panasz és zúgolódás formájában száll az ég felé? Vedd tudomásul, hogy minden zúgolódással, melynek forrása a szív megkeseredése, kritika tárgyává teszed Isten cselekedeteit és ez maga is olyan bűn, amely kivívja Isten büntetését.

Gondoljál arra egy kicsit, te is nem-e azért zúgolódsz, mert elfelejtkezel Istennek a múltban megtapasztalt ajándékairól és büntetéséről? Bizonyára volt életedben megaláztatás és megszegyenülés, mert kishitű voltál és elfelejtkeztél Isten áldásairól. Talán elfelejtkeztél a magad bűnéről is és arról, hogy Istennel szemben nincs semmi követelni valód, mert ha volt is valaha, már régen eljátszottad azt a jogot, hogy követeléseid legyenek. Vagy azért zúgolódsz, mert lebecsmérelted azt az áldást, ami most ott van életedben?

Csodálatos, hogy még mindig zúgolódnak az emberek.

De csodálatos a történetnek az a másik beteljesedése is, mely Isten kegyelmének megmutatásában jelentkezik. Nézzetek fel a póznára tűzött érc kígyóra ... a Golgotha halmán felállított középső keresztre szegezett emberre. Oh, mennyi az azonosság. Ott kellett egy kígyót készíteni, amely ugyanolyan volt, mint a tüzes kígyó, csak nem volt méregfoga, itt kellett valaki, aki ugyanolyan, mint én, csak nincs benne bűn. Ott a kígyót póznára kellett tűzni, itt Krisztust a keresztre kellett feszíteni. Ott mindenki meggyógyult, aki hittel nézett rá, itt mindenki meggyógyul, aki büntudattal és hittel néz rá!

Ne gondold, keresztyén testvérem, hogy ezt én csak belemagyarázom. Az érc kígyóról mondott valaki egy prédikációt, aki sokkal nagyobb és bölcsőbb volt minden igehirdetőnél, aki ezen a szószéken valaha is állott. Egyszer egy csendes éjszakai órában beszélt maga az Úr Jézus Krisztus az érc kígyóról, hallgatója egyetlenegy ember volt, Nikodémus, de ennek az egy embernek is elmondta ezt a csodálatos beszédet. /János 3:14./

Keresztyén Testvéreim! Az Úr Jézus Krisztus az érc kígyó történetére nem úgy nézett, mint a történetek véletlen találkozására, mint olyan valamire, ami azért történt meg, hogy legyen jelképe annak, ha valaki a keresztfán vonagló testre ránéz, meggyógyul. Jézus úgy néz rá, mint a múltnak egy jövendölésére. Csodálatos a jövendölésnek beteljesedése.

Talán legcsodálatosabb a gyógyulás igazsága. Aki ránéz a keresztre feszített Úr Jézusra, az utolsó, örök érc kígyóra, az meggyógyul a szív megkeseredésének és zúgolódásának bűnétől.

Most még szeretnék a beszédem végén arról is szólni, hogy miképpen, milyen úton gyógyít ki bennünket az Úr kishitűségünkből és a szív megkeseredéséből.

Először a golgothai kereszt emlékeztet bennünket Isten kegyelmére. Beszél arról, ha Isten tulajdon Fiának nem kedvezett és odaadta értünk, hogyan adna meg vele együtt mindent nekünk. Érzitek-e, hogy az apostol ebben foglalja össze annak a titkát, hogy miért nem zúgolódik ő soha, miért tud minden szenvedést örömmel hordozni, mert a golgothai kereszten meglátta, milyen nagyon szereti őt Isten.

Szabad nekem azt hinni Istenről, hogy nem akar kenyeret adni, mert sajnál jó életet adni, mikor a golgotha arról beszél, hogy Ő a Fiát sem sajnálta odaadni? Érzed-e, hogyan gyógyítja ki az ember szívét a zúgolódásból a golgothai keresztre való hittel tekintés?

A golgothai kereszt emlékeztet minden olyan áldásra, amit a mindennapi életben az Isten megad. Miért nem vesszük észre azt a sok jót, melyet naponta utunkba szór, mert nem tételezzük fel róla ezt a nagy jószágot? Hajlandóbbak vagyunk benne a szigorú bírót, az ellenséget látni, mint az Atyát, azt az Atyát, aki még a tövist is leszedi a rózsáról, mikor felénk nyújtja. Mihelyt ebből kigyógyul az ember és a golgothai kereszt megtanítja arra, hogy Isten szeret engem, elkezdi keresni Isten szeretetének jeleit és meglátja, hogy itt a földön nem a halál árnyékának völgyében jár, hanem aloé virágok között visz útja. Kinyílik a szeme Isten áldásának meglátására.

Kigyógyít a golgothai kereszt a zúgolódásból azáltal, hogy nemcsak Istent, hanem saját magunkat is megismertet. Emlékeztünkbe idézi bűneinket. Mert a kereszt arról is beszél, milyen bűnös az ember. Milyen bűnös lehetek én, ha nem volt elég az én életem büntetése, hanem a szentnek, a tisztának kellett ilyen borzalmas halállal meghalni én érettem, én helyettem. Oh, ott a golgothai kereszt tövében olyan kicsinyre zsugorodik össze az ember és nem tud mást sikoltani: légy irgalmas, nekem bűnösnek! Csak azt tudja mondani: Én csak a Te kegyelmedből élek, és csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végem.

Keresztyén Testvéreim! Ez az érc kígyó csodálatos története. Úgy szeretném itt befejezni, de nem szabad. Mert még van egy csodálatos és megdöbbentő vonása: az érc kígyó sorsa.

Mikor mindenki meggyógyult, megindult a nép és vitte magával az érc kígyót, hogy az emlékeztesse bűneire és Isten kegyelmére. Tudjátok mi lett az érc kígyóból? Ereklýe, dísz tárgy, amelyet templom oltárára helyeztek, amelyen égett az áldozat és szállt feléje a füst. Bálvánnyá tette a nép, és mikor Ezékiás király tudatára ébredt, mit jelent az érc kígyó a nép számára, összetörette a többi bálvánnyal együtt.

Isten felállította a Golgotha halmára a középső keresztet, hogy aki hittel néz rá, meggyógyuljon. És az ember mit csinált a kereszttel? Felállította oltárra, feltette templom

tornyára, búzatábla közepére, hogy jégeső, kár ne érje földjét, odaállította a falu végére, és felhasználta arra, hogy egymást fejbe verjék az emberek.

Keresztyén Testvéreim! Milyen fájdalom lehetett Istennek, mikor engednie kellett, hogy összetörjék az érc kígyót, mert bálványt csinált a nép belőle.

Itt állunk ma este, nagypéntek küszöbén, és szívem úgy összeszorul, hogy mit érez Isten, mikor látja, mit csinál az ember ma is a keresztből. A kereszt ma is mindenre jó, csak gyógyító erejét zárták el a világtól.

De menjünk még egyszer vissza a pusztába. Megcsinálta Mózes az érc kígyót, felállította és kiadta a parancsot: Emberek, itt a gyógyulás. Akit megmar a tüzes kígyó, hozzátok ide és mutassatok rá a kígyóra, s ha ránéz, meg fog gyógyulni. Oh, gondoljátok el, micsoda mozgalom támadt Izrael népe között. Oh, hogy ragadta fel édesanya gyermekét és vitte a kígyóhoz, mikor észrevette a halálos harapást. Oh, hogy könyörgött gyermekének, és annak minden tiltakozása dacára is, hogy sürgethette, erőszakolhatta: Fiam, nézz oda, mert ha fájni fog a seb, már késő lesz. Oh, hogyan támogathatta testvér a testvért, még az ellenségek is megragadhatták egymást és kiálthatták: menjünk, menjünk a kígyóhoz, hogy meggyógyuljunk!

Keresztyén Testvéreim! Zöldcsütörtök estéjén, Isten szolgája, mint szent herold, megfújja a trombitát: Emberek, holnap felállítják az örök érc kígyót, emberek, akiket megmar az élet tüzes kígyója, emberek, akiknek szeméből a könny soha ki nem apad, emberek, akik sehogyan sem vagytok Istennel és emberekkel megelégedve, jöjjetek ide és gyógyuljatok meg! Emberek! Hozzátok ide azokat, akiknek keserű a szívük, az édesapákat és édesanyákat, testvéreket, a megfáradtakat és megterhelteket, még az ellenségeiteket is kényszerítsétek be, hisz itt jár a magyar földön is a tűzkígyó, melynek harapásától megkeseredik a szív és ökölbe szorul a kéz. Jöjjetek és higgyetek a csodálatos gyógyítóban! Nézzetek rá hittel, és meg fogtok örökre gyógyulni! Ámen.